

A Gárdonyi Házaspár Az 1970-Es Években

Ezen a képen én vagyok a férjemmel az 1970-es évek elején a budapesti házunk teraszán.

Mikor az uram hat hónap után kiszabadult, és megnyugodtak a kedélyek, Regina azt mondta: "Gyertek föl, Bandikám, ne maradj itt utolsó zsidónak a faluban, gyertek föl Pestre lakni!"

Először följött az uram. Reginánál lakott, és állást vállalt egy textil-nagykereskedésben, akiket még régről ismert. Időnként följártam hozzá, és elkezdtünk lakást vagy telket vagy házat keresni. Ötvenezer forintért jutottunk a telekhez 1961-ben. Aztán egy szövetkezettel fölépítettük ezt a házat, akkor még lapos tetővel. 1992-ben építettük rá a tetőteret, akkor bővítettünk.

Kiadtunk két szobát is. A keletnémet követség küldte a vendégeket, ilyen hivatalos vendégeket, úgyhogy sokszor több volt a vendég, mint amennyi hely volt. Jól ment. Én főállásban csináltam, az uram a főállás mellett besegített.

Beindult az üzlet. 1963-ban, amikor a Budapest Touristhoz szerződtem, az időnként küldött vendégeket, akkor még csak németeket, aztán néha Nyugatról is.

Most már panzió, akkor csak fizetővendég-szolgálat volt. Azokból a vendégekből, akik 1989-ig voltak, talán ha kettőt láttam azóta. Elmaradtak, de van másik réteg az egész világból.

1972-ben a férjem infarktust kapott. Az úgy történt -- én mindig ennek tulajdonítom --, hogy az ő nagy szaktudásával olyan vezetőfélét csináltak belőle ott a nagykereskedésben. A Nyugatiban volt egy raktár, ahol szőnyeget árultak meg kárpitokat és függönyöket. Mondta neki a főnöke, hogy "Dolgozatok, gyerekek, lesz jutalék". Azt hiszem, negyedévenként kaptak jutalékot. Hajszolta őket, mint egy hajcsár, de nem haragudtak érte, mert kecsegtették, hogy milyen sok pénzt kapnak. És amikor elmúlt a negyedév, azt mondták a központban, hogy a másik fiók nagyon keveset árult, muszáj ebből a pénzből adni az ott dolgozóknak. A jutalékot, amit ők teljesítettek! Hát persze, hogy mindenki őt szidta. És annyira a lelkére vette, annyira bántotta, hogy kapott egy infarktust.

Az első infarktusból szépen fölgyógyult, dolgozott is, és másfél évig nem volt baj. 1973 őszén mondtam neki, hogy újból menj el Balatonfüredre, mert előzőleg is ott kalapálták össze, nagyon jól tett neki. Az orvossal is volt olyan kapcsolatunk, hogy beutalta. Ő nem megy, mert vissza kell mennie dolgozni. Mondom: "Dehogyan mész vissza! Még egy évig betegállományban leszel, és le fognak százalékolni, és majd ebből a szobakiadásból megélünk." De nem ment el [Balaton]Füredre, és újból jött az infarktus. Egy kővel kínlódott itt a kertben, egy sziklával. Én meg a Klári lányommal elmentem kabátot keresni. Már négy óra volt, és el akart menni a templomba, mert akkor volt jórcájtja [lásd: Jahrzeit] az édesanyjának. Ideges volt, hogy nem jövünk. Amikor hazajöttünk, akkor még elment a templomba, és másnap reggel újból infarktust kapott. Bekerült újból a kórházba, ez lehetett novemberben, október végén, és novemberben vagy decemberben újból volt egy influenzajárvány. Ott a kórházban megkapta, és mi kell egy infarktusosnak, a legyengült szervezetnek? Abból már szegény nem lábalt ki. 1974. április 27-én itthon meghalt. Ötvenhét évesen.